

copacul cu bani

o poveste despre cum
poți găsi o avere în
propria curte

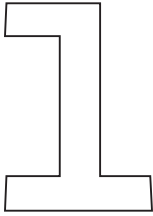
CHRIS GUILLEBEAU

autorul *Startup de 100\$* și *Bani extra job*

Traducere din engleză de
Dan Bălănescu

Actul I

— Jake, ești acolo? Te-am pierdut?

În mintea lui, Jake Aarons se simțea în deplin control al propriei vieți. Nu numai că încetase să se mai îngrijoreze de e-mailurile foarte deranjante pe care le primise chiar înainte de întâlnirea cu un client, dar problemele la care se refereau efectiv nu existau. Își imagina un viitor luminos alături de iubita sa și o carieră promițătoare la agenție.

Dar în sala de conferințe în care se afla, alături de șefa sa și la două scaune distanță de clientul care tocmai semnase un contract important, nu era câtuși de puțin atent. Chiar în timp ce visa cu ochii deschiși la o realitate alternativă, știa că cea care îi ieșise brusc în față era mult mai puțin dezirabilă. Dacă ar fi putut...

— Hei, Pământul către Jake!

— Ce? O... scuze. Tocmai îmi adunam gândurile.

A derulat în minte ultimele zece minute, ieșind din starea de pilot automat și forțându-se să-și reamintească detaliile-cheie. Cinci oameni se holbau la el. În primul rând, șefa lui, Jan, care conducea întâlnirea și încerca să-i atragă atenția. Apoi doi reprezentanți ai Avery Tech, clientul care îi angajase. La câteva scaune depărtare era Sloan, care purta titlul onorific de Nemernic-Șef. Sloan nu știa că deține această înaltă

distincție pe care Jake i-o conferise. În sinea lui se considera „Consultant Senior”, în ciuda faptului că agenția lor nu își ierarhiza angajații în funcție de rang. În fine, lângă Sloan era Preena, o colegă mult mai drăguță, pe care ajunsese să o considere prietenă în cele zece luni de când lucra la Brightside.

Și apoi era Jake. Oare ce trebuia să mai facă?

Atunci și-a amintit. Trebuia să prezinte ideile grupului său pentru a-i ajuta pe cei de la Avery Tech să iasă din rahat și să înceapă să facă din nou bani. La urma urmei, asta se așteaptă de la specialiștii în marketing – să ajute firmele să facă bani.

Fusese distras toată dimineața, obsedat de câteva vești care îi parveniseră într-un moment nepotrivit, dar acum era vremea să se mobilizeze. Și-a dres vocea și s-a uitat la cei din cameră, făcând contact vizual cu Jan și cu reprezentanții clientului.

— Așadar, ăăă, m-am gândit să începem aruncând o privire pe conturile voastre de social media. Cred că puteți face mult mai mult cu ele.

Grupul aștepta. *Ce puteau face mai mult cu ele, Jake?* Exact. Trebuia să continue.

— Putem intra în detalii pe parcurs, dar mă întreb dacă v-ați gândit să comunicați cu actualii voștri clienți pentru a le cere reacții. Știți, doar să vedeți dacă nu au sugestii de îmbunătățire.

Era evident că deja îi pierduse. Asta se întâmplă când vii la o întâlnire de afaceri fără nicio idee.

Jan a intervenit.

— E OK, Jake, preiau eu de aici. Sau, de fapt, Sloan, ai ceva de prezentat?

Pe Sloan, Nemernicul-Șef, se putea conta întotdeauna când venea vorba să primească puncte pentru autopromovare.

— Absolut, a spus el, asigurându-se că prinde privirea lui Jake înainte de a continua. Am analizat datele statistice ale

website-ului vostru și am observat ceva foarte interesant. Vindeți cipuri de memorie și carduri pentru calculatoare, nu-i așa?

Reprezentanții clientului s-au înviorat.

— Ei bine, se pare că majoritatea celor care ajung pe site-ul vostru nu caută, de fapt, aceste lucruri sau cel puțin nu direct. Căutările sunt axate pe cuvinte precum „stocare de date” și „procesor”. Și nu doar atât, dar, dacă îi diferențiați pe cei care fac achiziții de cei care doar vin și pleacă, grupul celor care ajung la voi căutând stocare de date este cu 26% mai predispus să cumpere.

— E foarte interesant, a spus Reprezentantul Numărul Unu al Clientului, în timp ce Reprezentantul Numărul Doi și-a notat ceva.

— Dar fiți atenți aici, a spus Sloan. Nu prea aveți o strategie care să-i vizeze pe cei care caută stocare de date. Cred că de aici trebuie să porniți. Apoi putem trece la retargetare, la dezvoltarea vânzărilor premium și, în general, să obținem un câștig mai mare de la toți acei vizitatori.

— Ia te uită, a spus Reprezentatul Numărul Unu, nu cred că știam ceva despre asta.

Restul întâlnirii a continuat de acolo. Jake a revenit la starea lui de obiect de decor, Jan a dirijat spectacolul, iar Sloan s-a pus în valoare. Doar Jake știa că toată această „analiză a website-ului” venea, de fapt, de la Preena. Ea era pregătită să prezinte când i s-ar fi ivit ocazia, dar Sloan o dăduse la o parte încă din start și preluase inițiativa.

Genul ăsta de mișcare îl determinase pe Jake să-i confere lui Sloan titlul onorific. Era întotdeauna dispus să meargă până în pânzele albe, mai ales în beneficiul lui. Întotdeauna era primul care venea dimineața și ultimul care pleca seara, cel puțin atât timp cât toți ceilalți aflau acest lucru.

Din nefericire, într-o structură de tip agenție tocmai acest gen de comportament oportunist ajungea să fie recompensat.

În ce-l privește pe Jake, era frecvent distrat, dar de obicei nu într-atât încât să devină complet aerian. Încerca să fie pregătit mai ales când participa la o întâlnire cu clienții, cu șeful și cu dușmanii lui. Dar adevărul era că avea multe pe suflet. În dimineața aceea se întâmplase ceva care l-a dat peste cap: Jake își făcuse, în sfârșit, timp să-și citească e-mailul de marți.

Să-ți citești vineri mesajul de marți poate fi considerată o mișcare îndrăzneță de unele persoane. Asta în cazul în care aveai în general o mentalitate de tip „nu-ți verifica e-mailurile dimineața” și încercai să o interpretezi în genul „nu îți verifica e-mailurile câteva zile la rând”. Pe de altă parte, se putea întâmpla să ducă la concedierea ta sau chiar mai rău.

Primul mesaj care i-a atras atenția avea un subiect de rău augur:

Situația recuperării creanțelor

Mesajul era de la Midland Financial Services, care îl informa că îi achiziționase recent creditul de studii, iar acum îi solicita un grafic de plată.

Cu opt ani în urmă, Jake descoperise miracolul creditelor studențești. „Sunt bani gratis de la guvern!”, îi spusese colegul de cameră cu aerul că a câștigat la loterie.

„Sună extraordinar!”, a răspuns Jake și a semnat paginile care aveau să-i aducă în cont o mare sumă de bani, precum și un prăjitor de pâine gratuit pe care nu a ajuns niciodată să-l scoată din cutie. Se gândise că își va permite să returneze banii... într-o zi. Nu așa mergeau lucrurile? În plus, avea să treacă *mult* timp înainte să trebuiască să înceapă plățile.

Acum părea că ziua aceea îndepărtată din viitor sosise. Pe parcursul a trei ani – în cea mai mare parte a ultimului an avu- sese bursă – Jake împrumutase, în total, 52 450,38 dolari. Mai mult de jumătate dintre ei au ajuns direct la California State University, Northridge. Cealaltă jumătate a ajuns... undeva. Creditul stipula că banii nu puteau fi cheltuiți decât în scop educațional, ceea ce, în interpretarea lui Jake, includea chiria, mâncarea, benzina, o călătorie în Irlanda cu fratele lui mai mare, Zach, și bere.

Midland dorea rambursarea creditului, cu dobândă, după un grafic care presupunea ca o primă rată, de 805,14 dolari, să fie achitată luna următoare. Anunțul îl informa vesel că se ofe- rea o reducere pentru plăți mai mari.

Apoi Jake a deschis următorul mesaj. Era de la Roland, administratorul care îi închiriasse apartamentul în care locuia. Apartamentul acesta era cel mai bun loc în care trăise vreodată și plătea un preț derizoriu. Chiar Zach, care lucrase pentru un mare start-up din San Francisco, fusese impresionat.

Mesajul de la Roland era intitulat:

Previz: schimbare privind chiria

Jake a făcut clic pe link.

Salut Jake,

Sper că ești bine. Îmi pare rău că trebuie să-ți dau vești proaste, dar proprietarii apartamentului pe care l-ai închiriat intenționează să-l vândă. Au nevoie de bani pentru a plăti facturile la casa de bătrâni a bunicii lor și vor să pleci imediat.

Conform legii, sunt obligați să îți dea o notificare de 21 de zile și, din nefericire, nu pot aștepta mai mult. De asemenea,

trebuie să intre în apartament pentru a face fotografii, iar după ce le vor publica vor avea potențiali cumpărători care vor veni să îl vadă. Trebuie să aranjăm să fii plecat când se va întâmpla asta.

Din nou, scuze de veste. Știu că te-ai simțit grozav acolo!

Ronald Myers,
Syndicate Leasing Group

Să datorezi bani pe care nu îți permiți să-i plătești e destul de rău, dar să nu ai un loc unde să stai era și mai și. Mesajul cu preavizul de 21 de zile era trimis marți. Acum era vineri după-amiaza, ceea ce îi lăsa... ce? Optsprezece zile din start?

Înainte de strălucitul său discurs de prezentare din fața clientului, își storsese creierii gândindu-se ce să facă. Nu avea soluții evidente. În principal, se simțea efectiv copleșit.

După întâlnire, Jake s-a strecurat afară pentru a vorbi cu amica lui.

— Preena! De ce l-ai lăsat pe Sloan să-ți facă asta?

— Ce, să-mi fure ideea?

— Da, ți-am văzut foile pe birou. Toată chestia aia cu analiza siteului îți aparținea.

— Ei, da, a ridicat ea din umeri. Nu a fost frumos. Dar ce era să fac – să sar la bătaie în fața clientului? Știa că nu îl voi contesta. În fine, cum ești? Păreai puțin distrat acolo.

Jake i-a spus de mesajele pe care tocmai reușise să le citească.

— E greu, Jake. Trebuie să termin ceva pentru client până la următoare ședință, dar hai să vorbim mai mult despre asta luni.

— Sigur.

În drum spre propriul birou a trecut pe lângă cel al lui Sloan. Și l-a imaginat șezând acolo, citind *Arta războiului* și scriind conducerii e-mailuri care recapitulau întâlnirea cu clientul, în care el avusese rolul principal.

Lucrând târziu în seara aceea, în încercarea de a construi o strategie mai bună pentru clientul pe care îl dezamăgise, Jake nu a observat telefonul care îi amintea, prin flash-uri intermitente, că era timpul să plece la cea mai importantă întâlnire a zilei: o cină cu Maya, iubita lui. Când a auzit clinchetul de clopoței care semnala un mesaj de la ea, și-a coborât privirea:

„Hei, Jake, locul ăsta e drăguț! Am ajuns cu câteva minute mai devreme și am prins o masă lângă fereastră. Pe curând!”

Curând era o anticipare foarte optimistă, dar Maya nu știa asta.

„La drum!” a scris el, înhățându-și geanta și alergând spre ușă. A calculat traficul în minte: cel puțin 15 minute, mai degrabă 20 la ora asta. La naiba!

Nu e mare lucru. E doar aniversarea noastră de șase luni.

La fel cum datora doar 50 000 de dolari, având mai puțin de 3 000 de dolari în cont. La fel cum tot ce trebuia să facă era să descopere o modalitate de a începe să plătească, în același timp cu găsirea unei noi locuințe.

Pe drum spre ieșire, Jan i-a făcut semn să se oprească.

— Hei, Jake, putem vorbi un minut?

— Ăăă, sigur. Am cam întârziat la întâlnirea cu Maya...

— Termin repede. Mă îngrijorezi puțin. Cu fuziunea care se apropie, conducerea va lua niște decizii grele.

Nu era chiar o fuziune, deși toată lumea o numea așa. Brightside ajunsese recent la un acord pentru a fi achiziționată, ca parte a unui „parteneriat strategic”, de către o firmă mult mai mare, de pe Coasta de Est.

Până acum, echipa de tranziție din Philadelphia vizitase sediul central al Brightside din sudul Californiei de două ori, de fiecare dată făcând remarci neangajante, în timp ce judeca subtil stilul vestimentar și conversațiile mult mai relaxate de pe Coasta de Vest. Promiseseră să le „respecte cultura”, ceea ce, după cum s-a exprimat Preena, însemna că plănuiau să o schimbe cu totul.

— Încearcă să accelerezi ritmul dacă poți, i-a spus Jan, semnalizându-i că ar putea fi concediat. Următoarele săptămâni vor însemna mult în privința evaluărilor.

Jake i-a mulțumit șefei și a ieșit, promițându-și să lucreze mai bine. Aproape că se aștepta să descopere că Sloan îi tăiasse cauciucurile.

Cauciucurile erau bine, doar puțin uzate pe Mazda lui de doisprezece ani pe care o conducea deja de șase. Cel mai bun lucru pe care îl putea spune despre ziua aceea era că nu a primit o amendă în timp ce gonea spre restaurant. Totuși, până să ajungă, nu găsisese nicio soluție pentru a-și plăti creditul sau a face rost de o nouă locuință.

Poate avea Maya o idee. O va întreba, după ce o să se scuze că a întârziat peste 30 de minute la cina lor aniversară.

2

Poate că întârziase și poate că era epuizat. Dar când s-a așezat vizavi de Maya a uitat cu totul de evacuarea din apartament și de faptul că aproape își pierduse slujba în aceeași zi.

Cel puțin în primele 30 de secunde.

— Bine ai venit la Thankful Bistro! Cum stai cu nivelul de energie în seara asta?

O chelneriță incredibil de entuziastă îi apăruse în față.

— Ăăă, bine... cred?

— Excelent! Pentru ce ești recunoscător astăzi?

Jake s-a întrebat ce se întâmplase cu toate acele întrebări normale de restaurant. *Apa de la robinet este OK? Sigur. Vreți să auziți ofertele?* Ar fi grozav.

S-a uitat la chelneriță, care purta pe bluză un ecuson cu numele și o insignă. Pe ecuson se putea citi „Chyna”. Insigna înfățișa o imagine cu o albină și cuvintele „Fii recunoscător!”*.

— Ei, Chyna, azi am aflat că datorez 50 000 de dolari și că sunt pe cale a fi dat afară din apartament. A, da, și mi-aș putea pierde slujba. Dar, altfel, sunt OK.

---

* În original, *Bee thankful* (Joc de cuvinte în limba engleză, be=fii, bee=albină). (n.t.)

Asta s-a gândit că va spune. În schimb, a spus: „Ooo, ăăă, că e destul de cald pentru noiembrie? Deși, din moment ce suntem în California, cred că nu e ceva neobișnuit.”

Putem trece peste asta?

— Doar pentru asta poți fi recunoscător?

Chyna i-a făcut cu ochiul și s-a uitat la Maya.

Corect. Desigur.

— E OK, a zâmbit Maya. Am vorbit cu ea cât am așteptat și i-am spus că e o cină specială.

Jake s-a prefăcut că îi zâmbește Chynei, în timp ce, în tăcere, îi blestema familia pentru următoarele generații.

Thankful Bistro era vegan, dar toate produsele din meniu erau la fel de scumpe ca la simandicosul local mexican pe care îl ochise înainte ca Maya să aleagă. Aparent, prețul la linte crescuse.

Jake a luat o gură de apă și a realizat că trebuie să-și schimbe atitudinea. Poate că o parte din energia aceea pozitivă foarte scumpă se va scurge în el.

În plus, era Maya. Într-un fel, se simțea de parcă abia ieri se ciocnise de ea la evenimentul caritabil la care contribuise și Brightside. Când au stat împreună în timpul licitației, au șușotit fără întrerupere ca niște vechi prieteni. După ce ea a acceptat să-l însoțească într-o excursie în weekendul următor, a muncit din greu la serviciu în următoarele cinci zile, însuflețit de anticiparea faptului că avea să o vadă din nou.

Pe de altă parte, i se părea că trecuseră câțiva ani, nu șase luni. Îi plăcea de ea – îi plăcea *cu adevărat* de ea. Dar nici nu

voia să o sperie. Probabil e bine să nu avanseze prea repede în astfel de situații, a presupus el.

— Așadar, cum a fost ziua ta? a întrebat el, într-un final.

— A fost bună! a spus ea. Am terminat un raport voluminos despre felul în care clienții noștri de la cursurile de formare profesională contribuie la economia locală. Iar săptămâna viitoare vom merge la Denver pentru conferința regională, așa că îl ajut pe noul stagiar să se pregătească.

Maya lucra în domeniul donațiilor pentru o organizație nonprofit care strângea fonduri pentru noii imigranți. După colegiu se alăturase AmeriCorps și lucrase cu copiii din familii de imigranți care locuiau în estul Texasului. Când s-a întors în California, s-a angajat la United Way, iar după doi ani a ales o organizație mai mică, considerând că poate face mai mult acolo.

Cum ar arăta viitorul cu ea? În acest moment, cum ar arăta *orice* viitor? Dacă n-o să înceapă să se adune, n-o să-i mai rămână prea multe opțiuni.

— Jake, mă ascuți?

Îl privea de ceva vreme.

Jake și-a revenit.

— Maya, îmi pare rău, a spus el. Ca să fiu sincer, am avut o zi cam proastă.

— Ei bine, chiar pari distras în seara asta. Ce s-a întâmplat?

I-a povestit de prezentare, de mesaje și de discuția pe care o avusese cu Jan la plecare.

— Sunt sigur că va fi bine, a spus când a terminat.

Nu era deloc sigur, dar își făcea griji că ar putea-o împovăra pe Maya cu problemele lui. Printre altele, până atunci nu îi spusese despre datorie. Acum, când i-a mărturisit, s-a referit

la „niște credite studentești de pe vremea când eram în California”, nu la 50 000 de dolari.

Tot nu a sunat bine, și-a dat seama. Dar spera ca ea să fi înțeles că este supus unui anumit stres. Dacă și-ar putea gestiona problemele, s-ar descurca mult mai bine la capitolul dragoste.

Era timpul să schimbe subiectul.

— Hei, încă mai vrei să mă inviți de Ziua Recunoștinței?

Se aflau într-un moment crucial al relației lor. Maya îl cunoscuse pe Zach și avusese o convorbire video cu părinții lui înainte de ultima lui vizită acasă. Dar el încă nu-i cunoscuse familia. Când Maya i-a sugerat să o însoțească la următoarea sărbătoare, i s-a părut ceva deosebit.

Pentru o clipă, ea s-a uitat în altă parte.

— Sigur, ar fi plăcut.

Ar fi plăcut. Își imagina el sau Maya păruse mai puțin entuziasată?

— OK, grozav. Abia aștept să mănânc tamales!

Probabil ar fi trebuit să spună că abia așteaptă să-i cunoască familia. Totuși chiar *era* nerăbdător să mănânce tamales. Ea îi spusese despre o rețetă pe care bunica i-o lăsase mamei ei. La fiecare sărbătoare pregăteau o serie de mâncăruri tradiționale mexicane, pe lângă cele clasice americane.

Jake a făcut tot posibilul să fie vesel pentru restul cinei. La desert au comandat o plăcintă de mere vegană fără gluten, cu 20 de dolari. A fost bună, atâta vreme cât îți plăcea gustul cartonului. Dar când s-a uitat la Maya și a văzut că era perfect mulțumită, s-a relaxat din nou. Chiar trebuia să înceteze să se mai plângă atât de mult.

Când a venit nota, Jake și-a lăsat cardul fără să se uite la total și s-a dus la baie. Revenind la masă, a găsit-o pe Chyna pe scaunul lui, adâncită în conversație cu Maya.

— Iubita ta e uimitoare! a spus ea. Tocmai mi-a dat niște sfaturi pentru îngrijirea tenului. Mereu am căutat o soluție mai organică pentru curățarea feței!

— Sigur, a spus el, cu un alt zâmbet forțat. Și, te rog, ridică-te de pe scaunul meu.

În realitate nu a spus această ultimă parte. Dar era convins că o comunicase telepatic.

— Apropo, Jake, a spus Maya, au fost niște probleme cu cardul tău, nu a fost acceptat. Nu e mare lucru, m-am ocupat eu de notă, dar poate că ar fi bine să verifici mâine la bancă.

Ce? Acum nici cardul de debit nu mergea?

Era sigur că avea cel puțin 200 de dolari în cont. Doar dacă... plata automată a abonamentului la sală nu fusese efectuată în aceeași zi cu factura pentru utilități. Probabil trebuia să îl anuleze. Abonamentul la sală, nu utilitățile – deși, dacă se gândea mai bine, tehnic vorbind nu mai avea nevoie mult timp nici de electricitate pentru apartament. Totuși nu realizase că era atât de lefter.

— Mersi, a spus el. Ascultă, îmi pare foarte rău de asta.

Chyna se îndepărtase de masă și se prefăcea că nu ascultă, deși sorbea fiecare cuvânt.

— Ar fi trebuit să fie o seară specială și am fost atât de neotent. Mai întâi am întârziat, iar apoi ai plătit tu cina.

— E OK, Jake. Știu că ai avut o zi grea.

Ceva suna distant în vocea ei.

— Pot să mă revanșez? a întrebat el cu speranță. O să-ți înapoiez banii pentru asta, dar aș vrea și șansa unei revanșe.

— Desigur. Vorbim despre asta mai târziu.

Jake a condus-o la mașină și i-a spus noapte bună. Apoi s-a suit în Mazda și a condus până la apartamentul pe care nu avea să-l mai numească mult timp casă.

Să trăiesc ca să mai lupt o zi, s-a gândit el. Doar că aceasta fusese o zi pe care nu voia să o repete prea curând.

3

Asta e viața ta, Jake. Trebuie să-ți pui ordine în ea.

Vocea care îl soma pe Jake nu se pogora din ceruri. Venea din propriul eu visător, cel care îi crease ne cazuri când era la întâlnirea cu clientul. Însă pe pista de alergare era în siguranță. Nu erau clienți, șefi și nimeni altcineva care să îl deranjeze.

În cea mai mare parte a timpului, nu îl distrăgea nimic. Alerga de trei ori pe săptămână aici, dimineața devreme sau după-amiaza târziu, când își termina ziua de lucru. Unii se plictiseau când alergau, dar lui Jake îi plăcea ritmul. Îl redusese la o formulă: 24 de ture, 10 km și 45 de minute. Pista se afla la mai puțin de cinci minute de apartamentul lui – cel puțin deocamdată –, așa că, dacă includea și un duș rapid, întreg procesul nu dura decât puțin peste o oră.

A terminat primul kilometru și a intrat în rutină.

Bine, unde eram... O, da. Suntem faliți și ne pierdem apartamentul. Nici la serviciu nu prea dăm lovitura. Nu prea facem senzație.

În vremuri nesigure, unii intră în panică. Alții se agită, încercând diverse soluții fără să abordeze problema reală. Iar o parte cedează.

Sincer vorbind, și Jake a făcut toate aceste lucruri din când în când. Dar a avut și o altă abordare. Când avea probleme, făcea o listă.

Lista de azi a început în capul lui, caietele și pixurile fiind greu de găsit pe pista de alergare. A început prin a-și nota tripla de probleme de care se lovise cu o zi în urmă.

1. Trebuie să eliberez apartamentul în optsprezece zile – o, stai, acum mai sunt doar șaptesprezece.
2. Trebuie să încep să plătesc datoria. Mă întreb unde s-au dus toți banii?
3. Nu o duc prea bine la Brightside, slujba de care am fost atât de entuziasmat la începutul anului.

Deocamdată a decis să amâne ultima problemă. Avea o idee pentru o tactică diferită, pe care intenționa să o testeze luni, când urma să revină la serviciu, așa că o să se gândească mai mult la ea atunci.

Concentrându-se pe primele două probleme, și-a făcut o nouă listă în minte în timp ce dădea ocol pistei. A numit-o „Avantaje”. Era o listă destul de scurtă.

Când și-a verificat telefonul, după cina de seara trecută, a văzut o notificare a băncii: „Ai încercat să depășești limita contului tău. Pentru siguranța ta, am respins această plată”.

Pentru siguranța și rușinea ta, s-a gândit el.

Nu numai că ignorase momentul deducerilor automate pentru sală și compania de utilități, dar uitase cu totul de o alta pentru dentistul său. Încă plătea pentru o dublă obturație de canal de 2 000 de dolari de acum trei luni. Îi permiteau să achite în rate, dar acest lucru însemna doar că avea să retrăiască durerea de pe scaunul dentistului din acea dimineață timp de șase luni.

Totuși nu erau doar vești proaste. Atingându-și viteza normală odată ajuns la al treilea kilometru, Jake a realizat că deși lista lui de avantaje era șubredă la capitolul financiar, încă stătea bine la altele. O ducea bine cu sănătatea, pe de o parte – cu excepția obturației de canal. Avea părinți care îl crescuseră bine, chiar dacă nu înțelegeau întotdeauna felul în care făcea el lucrurile.

Zach nu era doar fratele lui mai mare, îi era și prieten apropiat. Urma să îl vadă chiar după-amiază, când Jake avea să plece până în Bay Area pentru a lua un prânz târziu împreună. Zach lucra pentru Titan, unul dintre start-up-urile cele mai de succes din ultimul deceniu. Poate că Jake i-ar putea cere un sfat... iar acum, dacă stătea să se gândească, fratele lui menționase că avea niște vești pentru el.

Liza, sora lor, era în ultimul an de liceu. Jake se fălea că este un frate mai mare bun, scanându-i potențialii iubiti pe rețelele de socializare și verificând-o la câteva zile.

Și apoi era Maya. Încă nu era sigur ce văzuse la el, dar nu avea de gând să pună prea multe întrebări. Spera doar că nu va fugi când, în cele din urmă, va înțelege cât de puțin valora el în comparație cu ea.

Îi părea rău de seara trecută. Chiar de dimineață i-a trimis încă un mesaj cu scuze împreună cu poza unui câine cu un buchet de flori. Când ea i-a răspuns cu o față zâmbitoare și un emoticon în formă de inimă, s-a simțit instantaneu mai bine.

Așa era Maya: puternică, demnă de încredere și iertătoare. Era prea curând să se gândească la relația lor pe termen lung – când s-a referit la situația apartamentului său, Jake a evitat cu grijă orice sugestie că s-ar putea muta la ea –, dar o plăcea mai mult decât pe oricine altcineva înainte.

Cele mai mari avantaje din viața lui erau relațiile sale, a observat. Din nefericire, avantajele acestea nu puteau face

prea multe pentru a-i rezolva problemele financiare. Era ferm hotărât să nu ceară sprijin financiar familiei.

Pe când încheia cel de-al patrulea kilometru, s-a gândit la posibile soluții. În primul rând, își putea reduce cheltuielile. Chiar avea nevoie de abonament la sală? Era bun pentru diversificarea antrenamentelor, dar cea mai mare parte a exercițiilor sale se desfășurau aici, pe pistă. Mai erau, probabil, și alte abonamente pe care le putea anula, cele câteva latte de 5 dolari pe care le putea reduce la cafeaua gratuită de la birou.

Totuși a realizat că economisirea nu avea să-l ducă prea departe. Putea să taie câte ceva ici-colo, dar deja era destul de frugal. Și cu sărbătorile care se apropiau nu putea să renunțe la darurile pentru Zach, Lisa, părinți și Maya.

Problema cea mai mare era că, de la bun început, nu avea prea mulți bani în cont. *Când te limitezi la cheltuielile de bază și tot rămâi fără bani lună de lună, s-a gândit el, o reducere suplimentară nu te va ajuta prea mult.*

La Brightside nu avea să i se ofere prea curând o creștere salarială. De fapt, cu cât acordau acum mai puțină atenție performanței sale profesionale, cu atât era mai bine. Avea nevoie să-și păstreze serviciul pentru un venit constant și pentru asigurarea socială, dar nu era suficient.

Așadar ce să facă – să-și ia o a doua slujbă?

Nu respingea ideea. Îi plăcea să muncească din greu, iar în facultate avusese adesea două slujbe, jonglând în paralel și cu cursurile. Dar în timp ce aduna cifrele în minte s-a simțit descurajat. Majoritatea slujbelor cu jumătate de normă nu sunt

faimoase datorită salariilor bune pe care le plătesc. Chiar dacă ar lucra suplimentar cincisprezece ore pe săptămână, tot abia s-ar descurca.

Ceea ce trebuia să facă era să *reușească*. Nu voia să se lase obsedat de lucruri mărunte. Până la urmă, își dorea cu mult mai mult de la viața lui. Copil fiind, avea tot felul de visuri și idei. În ultimul timp însă, se simțea ca și cum s-ar fi luptat să rămână pe linia de plutire.

La al cincilea kilometru și-a sporit concentrarea și a alergat mai repede. A realizat că nu avea o listă lungă de probleme. Avea doar o singură mare problemă. Nu era complicată, era simplă: ***pe cecul lui lunar nu era un număr suficient de mare.***

Dacă ar avea mai mulți bani, ar putea să-și găsească o altă locuință. Evident, putea fi o bătaie de cap, dar în cele din urmă a te muta înseamnă doar să-ți împachetezi lucrurile și să le transporti într-un alt loc. Dacă ar avea mai mulți bani, nu s-ar mai stresa din cauza achitării creditului. Partea cea mai rea a unei obturații de canal ar fi cele trei ore petrecute pe scaunul dentistului, nu cele șase luni de plată ulterioară. Și dacă n-ar trebui să trăiască mereu pe sponci, ar putea face lucruri de genul cumpărării de bilete de avion pentru el și Maya ca să-și viziteze părinții de Ziua Recunoștinței în loc să conducă cinci ore în fiecare sens.

Poate chiar ar reuși să înceapă să economisească pentru viitor.

În sfârșit, chiar dacă mai mulți bani nu l-ar ajuta să-și păstreze slujba la Brightside, ar fi mai puțin îngrijorat dacă ar pierde-o. Cel mai rău scenariu nu ar însemna că va ajunge în stradă, ci doar că trebuie să-și găsească un alt job.

A înțeles că totul se reduce la un singur lucru. Independență financiară. Un nou mod de a fi plătit, preferabil cu sume mari și în mod regulat. Banii nu erau răspunsul pentru toate, dar,

dacă ar câștiga mai mulți bani, multe lucruri ar fi mult mai ușoare.

Așadar unde e copacul cu bani, Jake?

4

Să pătrunzi în Titan era ca și cum ai dobândi drept de acces într-un seif strict secret al CIA. Vizitatorii treceau prin multiple filtre de securitate. Înainte să ajungi în holul interior, trebuia să treci pe sub furcile caudine a doi recepționeri, fiecare înarmat cu un receptor în ureche și o tabletă în mână.

— Bine ai venit la Titan! a spus unul din stânga, puțin robotic. *Bi-ne ai ve-nit la Ti-tan.*

Cel din dreapta l-a măsurat cu răceală din cap până în picioare și i-a întins tableta.

— Te rog să citești instrucțiunile pentru vizitatori și să-ți scrii numele la sfârșit.

A parcurs patru ecrane, fiecare conținând douăsprezece paragrafe scrise mărunt. Din ce își dădea seama, vizitatorii promiteau să nu divulge niciun secret, să se abțină de la a face sau de a posta fotografii și să-și ofere primul născut, ca un tribut, directorului general al Titan. Lui Jake i se păreau întotdeauna deosebit de ironice restricțiile folosite de rețelele de socializare. Nu era aceasta o companie care câștigase miliarde de dolari convingând oamenii să-și verifice constant postările online?

Totuși, odată ce semnai că renunți la viața personală și îți se acorda dreptul de a pătrunde în campusul principal, seiful strict secret al CIA se transforma în Hotelul California al companiilor tehnologice. Puterile care conduceau regatul Titan făceau tot posibilul pentru a-și păstra angajații la fața locului, oferindu-le antrenori personali, curățătorie chimică și un program complet de activități sociale care se desfășurau seara. Lui Jake i se păruse întotdeauna o tranziție șocantă.

S-a luminat când Zach l-a întâmpinat la intrare. Chiar dacă locuiau la doar câteva ore distanță, trecuseră două luni de când s-au văzut ultima dată. „A trecut prea multă vreme!”, au spus amândoi în același timp.

După ce s-au salutat cu o îmbrățișare, Zach a făcut o pauză de efect.

— Așadar ești pregătit pentru marele eveniment?

— La naiba, da! a spus Jake. Am alergat 10 kilometri în dimineața aceasta, așa că sunt pregătit.

Principalul eveniment era prânzul și nicio vizită la Titan nu era completă fără un tur extins al cantinei. Compania deținea o bucătărie internă care rivaliza cu cele mai bune restaurante din zonă. Dacă urmai ultima dietă la modă, aveai o mulțime de opțiuni din care să alegi. Dacă doreai ceva mai nostalgic, aveau și asta, indiferent dacă în cazul tău nostalgia îmbrăca forma clătitelor cu afine sau a *masala dosas*.

Jake învățase să nu ia micul dejun înainte să vină la prânz aici. Iar cel mai bun lucru – totul era gratis. Pur și simplu intrai și îți luai tot ce doreai. Prima dată când o vizitase, a fost uimit. Se tot așteptase ca recepționerii-roboti să închidă ușile și să refuze să-l lase să plece înainte să fi spălat vasele timp de un an.

Era a patra sa vizită și deja înțelesese cum mergeau lucrurile. Dacă erai dispus să semnezi că renunți la propria viața

personală când intrai în clădire, puteai foarte bine să savurezi o masă bună cât timp erai acolo.

Și-au încărcat farfuriile cu legume proaspete de la fermă și cu un curry thailandez condimentat. Când le-au așezat pe masă și s-au dus după băuturi, Zach l-a condus la un aparat pentru kombucha care fusese instalat recent. Puteai să alegi între două arome, alune-goji și mango-limetă. O chelneriță zâmbitoare i-a întrebat ce ar dori să încerce.

Când Jake a ezitat, i-a explicat că una era mai bună pentru limpezime mintală, iar celălaltă îl putea ajuta să se simtă mai puțin anxios.

— Ai una care să-mi plătească creditul studențesc?

Chelnerița nu a răspuns, iar el a indicat-o pe cea din dreapta. Nu-l deranja să se simtă mai puțin anxios.

Jake s-a așezat ca să-și savureze cel mai bun prânz pe care îl lua de când venise ultima dată aici. *Dacă aș locui mai aproape, s-a gândit el, aș putea reduce muuult cheltuielile cu mâncarea.*

— Așadar, Zach, ce voiai să-mi spui?

La telefon pomenise despre niște vești mari.

— Hai să nu vorbim aici despre asta, a spus Zach. Niciodată nu știu cine ascultă.

— Uau, OK.

Chiar că era ca la CIA, doar cu mâncare mai bună și curățătorie chimică gratuită. Pentru restul mesei au vorbit despre alte lucruri. Lisa, sora lor, absolvă liceul anul viitor. În loc să meargă imediat la facultate, plănuia să-și ia un an liber ca să călătorească în Asia și să facă voluntariat în diferite țări. Jake și Zach sperau să-i ofere un cadou-surpriză de Crăciun: